

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 23.463 van 24 februari 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 22 november 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 november 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 10 december 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die loco advocaat N. BEIRNAERT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“Volgens uw verklaringen bent u een Russisch staatsburger van Ingushe origine, afkomstig uit Nesterovskaya (Ingushetië).

U verliet Ingushetië samen met uw echtgenoot, X, richting België, waar u op 7 juni 2004 voor het eerst asiel in België vroeg. Op 24 juni 2004 nam de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing van weigering van verblijf, welke op 25 augustus 2004 door het Commissariaat-generaal werd bevestigd.

Op 22 september 2004 diende u een tweede asielaanvraag in. Op 21 oktober 2004 nam de Dienst Vreemdelingenzaken opnieuw een beslissing van weigering van verblijf, welke op 1 december 2004 door het Commissariaat-generaal werd bevestigd. Uw beroep tot nietigverklaring en vordering tot schorsing werden bij arrest op 12 maart 2008 door de Raad van State verworpen.

Op 23 december 2004 vroeg u voor de derde keer asiel in België. Op 11 januari 2005 besloot de Dienst Vreemdelingenzaken uw asielaanvraag niet in overweging te nemen.

Ook uw vierde asielaanvraag d.d. 26 april 2006 werd door de Dienst Vreemdelingenzaken op 11 mei 2006 niet in overweging genomen.

Op 14 mei 2008 diende u een vijfde asielaanvraag in.

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw vijfde asielaanvraag integraal baseert op de vluchtmotieven die door uw echtgenoot werden aangehaald en dat u zelf geen eigen vluchtmotieven aanhaalt.

Zo herhaalde u dat u en uw gezin niet naar Ingushetië terugkunnen omdat uw echtgenoot er door de autoriteiten gezocht wordt omwille van dienstweigering en omwille van het feit dat zijn broer en oom actief zouden zijn in het Tsjetsjeens verzet. In dit verband legde uw echtgenoot een aantal convocaties en een fax van een opsporingsbericht neer. U legde zelf geen bijkomende documenten neer.

U voegde tot slot nog toe dat u al meer dan vier jaar in België verblijft en dat uw twee kinderen hier geboren zijn."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

2. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van de kandidaat-vluchteling te beoordelen.

De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

3. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat u uw vijfde asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die terzake door uw echtgenoot, Ichiev Sultan, werden uiteengezet.

In het kader van zijn vijfde asielaanvraag heb ik besloten tot een beslissing van weigering van het vluchtelingenstatuut en weigering van het subsidiair beschermingsstatuut, die luidt als volgt:

"Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratief dossier stel ik vast dat u er in het kader van uw vijfde asielaanvraag niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er dient te worden vastgesteld dat het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste en tweede asielaanvraag een weigeringsbeslissing nam omdat er geen geloof gehecht kon worden aan uw verklaringen over uw problemen met de autoriteiten in uw land van herkomst. In het kader van uw vijfde asielaanvraag heeft u geen elementen of documenten aangebracht die een ander licht zouden kunnen werpen op de toenmalige appreciatie van het Commissariaat-generaal.

Vooreerst bevestigde u bij uw vijfde asielaanvraag de door u bij uw vorige asielaanvragen afgelegde verklaringen (CGVS d.d. 15 oktober 2008, p.2).

Als nieuwe elementen legde u weliswaar twee convocaties neer, waarmee u wilt aantonen dat u nog steeds gezocht zou worden door de Russische autoriteiten omwille van uw dienstweigering en de problemen die u sindsdien kende.

Echter bij uw eerdere asielaanvragen werden uw verklaringen omtrent deze feiten tegenstrijdig en dus ongeloofwaardig bevonden.

Bijgevolg komt de geloofwaardigheid van uw bewering nog steeds gezocht te worden door de Russische autoriteiten ernstig in het gedrang en kan aan de door u ter staving van uw problemen neergelegde documenten maar weinig bewijskracht worden toegekend.

Een document dient immers, om bewijskrachtig te zijn, ondersteund te worden door geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is.

Deze bevinding wordt nog extra kracht bijgezet door de volgende vaststellingen.

Over de convocatie volgens dewelke u op 23 maart 2006 voor de rechtbank diende te verschijnen beweerde u dat deze reeds eerder door uw schoonmoeder werd doorgefaxt (CGVS d.d. 15 oktober 2008, p. 4). Deze fax legde u bij uw vierde asielaanvraag neer op de Dienst Vreemdelingenzaken.

Uit een vergelijking van beide documenten (origineel en fax) blijkt het evenwel om twee verschillende documenten te gaan. Vooreerst wijkt de lay-out van beide documenten van elkaar af en werden ze beide door een andere functionaris ondertekend.

Het is overigens uiterst bevreemdend dat u volgens beide convocaties opgeroepen wordt om op 23 maart 2006 om tien uur te verschijnen in dezelfde zaak - beide convocaties hebben het over dienstweigering en het nummer van de zaak is hetzelfde - terwijl het bij uw vijfde aanvraag neergelegde document afkomstig zou zijn van de districtsrechtbank van Sunzhenski-district en op de bij uw vierde aanvraag neergelegde fax vermeld wordt dat de oproeping uitgaat van het Hooggerechtshof van de Republiek Ingushetië.

In verband met deze laatste convocatie blijkt voorts dat, hoewel in de tekst tweemaal 'Hooggerechtshof van de Republiek Ingushetië' geschreven staat, deze convocatie de stempel van de districtsrechtbank van Sunzhenski-district draagt.

De voorgaande elementen ondermijnen op ernstige wijze de authenticiteit van de door u neergelegde gerechtelijke documenten die dateren van 2006 en kunnen de bij uw eerdere asielaanvragen vastgestelde ongeloofwaardigheid dan ook geenszins herstellen.

Gelet op het voorgaande komt tevens de bewijskracht van de convocatie d.d. 2008 en van de fax van het opsporingsbericht geheel op de helling te staan.

Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat in Ingushetië en Tsjetsjenië iedereen tegen betaling eender welk document kan kopen van ambtenaren.

Wat betreft uw vrees als sunniet niet in alle vrijheid uw godsdienst te kunnen beleven, dient vastgesteld te worden dat deze vrees niet gestoeld is op enig objectief gegeven.

Zo heeft u persoonlijk geen concrete problemen gekend in de Russische Federatie omwille van uw godsdienst. In Nesterovskaya ging u, zoals in België, naar het vrijdagsgebed naar de moskee. Verder bad u thuis. U heeft uw geloof ook niet openlijk verkondigd. Met uitzondering van discussiëren met omwonenden heeft u verder geen problemen gehad. U heeft evenmin met de autoriteiten problemen gekend omwille van uw religie (CGVS d.d. 15 oktober 2008, p. 10 -11).

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt worden gesteld dat sinds het begin van het conflict in de buurrepubliek Tsjetsjenië in 1999 de rebellenbeweging gaandeweg ook in Ingushetië activiteiten is gaan ontplooiën.

Afgezien van een eenmalige grootschalige actie in juni 2004, voerde de rebellenbeweging kleinschalige aanvallen uit, specifiek gericht tegen militairen en andere vertegenwoordigers van de autoriteiten. Sinds 2007 is er een toename van het aantal incidenten waarbij de rebellenbeweging militaire doelwitten viseerde, maar waarbij slechts een zeer beperkt aantal burgerslachtoffers vielen. De autoriteiten proberen de rebellie te bestrijden met zowel uitgebreide zoekacties waarbij ganse wijken of dorpen worden afgezet als met gerichte arrestaties. Hierbij kunnen ook slachtoffers vallen.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt echter dat veel van deze acties zonder wezenlijk geweld worden uitgevoerd en dat het aantal burgerslachtoffers veroorzaakt door acties van de autoriteiten beperkt blijft. De situatie in Ingushetië is dan ook niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept is in bijlage bij het administratieve dossier gevoegd.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij de bovenstaande beslissing kunnen wijzigen.

De convocaties en het opsporingsbericht werden hierboven reeds besproken.

Uw huwelijksakte kan evenmin een ander licht werpen op het bovenstaande daar uw huwelijk op zich niet in vraag wordt gesteld. Het is echter wel opmerkelijk dat u beweert dat het een duplicaat betreft (CGVS d.d. 15 oktober 2008, p.5), terwijl deze akte geen stempel van "duplicaat" bezit. Over uw oorspronkelijk originele huwelijksakte verklaarde u bij uw vorige asielaanvragen dat u ze onderweg naar België zou zijn verloren samen met ondermeer uw Russisch paspoort (zie o.a. verklaringen CGVS d.d. 18 april 2004, eerste asielaanvraag, p. 1). Door nu een originele akte neer te leggen die volgens u een duplicaat zou zijn, wat evenwel niet door het document bevestigd wordt, komt de geloofwaardigheid van uw verklaring dat u het oorspronkelijke origineel samen met uw andere documenten onderweg zou zijn kwijtgespeeld in het gedrang."

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Met betrekking tot uw verklaringen dat u al meer dan vier jaar in België verblijft en dat uw kinderen hier geboren zijn, dient tot slot opgemerkt te worden dat deze elementen op zich niet relevant zijn bij de beoordeling van een asielaanvraag. Indien u een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen op basis van deze elementen, dient u de daartoe in de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 voorziene procedures aan te wenden."

4. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 21 november 2008 een schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsverplichting, en de formele motiveringsverplichting zoals vervat in de artikelen 57/6 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Zij stelt dat de Commissaris-generaal in de bestreden beslissing niet op grondige wijze de redenen uiteenzet op basis waarvan haar de erkenning van de status als vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd.

Zij vervolgt dat zij nooit een behoorlijke gelegenheid heeft gehad om haar zaak te verdedigen.

Zij stelt verder dat haar asielaanvraag niet grondig werd onderzocht door de Commissaris-generaal en de bestreden beslissing volkomen onterecht is.

Wat de vluchtelingenstatus betreft, verklaart verzoekster dat haar echtgenoot bij twee afzonderlijke documenten is opgeroepen voor de zitting van 23 maart 2006, met een verschillende lay-out en ondertekend door een verschillende functionaris.

Zij vervolgt dat deze twee oproepingen voor de zitting van 23 maart 2006 een identieke stempel dragen, en het de oproeping voor de zitting van 19 april 2008 is die een andere stempel draagt, hetgeen niet verdacht is, aangezien deze convocatie van latere datum is.

Zij stelt dat er dan ook geen reden is om te twijfelen aan de authenticiteit van deze oproepingen.

Daarnaast wijst verzoekster op haar verklaring dat de Russische overheden bij hun inval bij haar thuis in april 2004 al de religieuze boeken hebben doorzocht. Zij stelt dat hieruit duidelijk kan worden afgeleid dat de religieuze overtuiging van haar en van haar echtgenoot eveneens ten grondslag ligt aan de vervolging van haar echtgenoot.

Zij verklaart ten slotte wat haar huwelijksakte betreft, dat het aanbrengen van de stempel 'duplicaat' op dit document ongeveer duizend euro kost, en haar moeder niet over deze financiële middelen beschikte. Zij stelt dat zij deze uitleg pas nu verschaft, aangezien zij pas door de bestreden beslissing van deze opmerking kennis kreeg, en zij dus pas dan hieromtrent nadere uitleg heeft gevraagd aan de bevoegde overheid.

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, stelt verzoekster dat haar asielrelaas aantoonde dat zij bij terugkeer een reëel risico loopt op het ondergaan van een onmenselijke of vernederende behandeling.

Zij stelt dat de Commissaris-generaal bovendien tegenstrijdig is in de bestreden beslissing, aangezien hij verklaart dat bij de acties van de Russische autoriteiten slachtoffers vallen.

Zij stelt ten slotte dat een eventuele uitwijzing van haar persoon naar de Russische Federatie, gelet op haar asielrelaas, in strijd is met het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden.

5. De Raad merkt vooreerst op dat hij in het kader van huidig beroep geen uitspraak doet over een eventuele verwijderingsmaatregel; verzoeksters verwijzing naar het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden is derhalve niet dienstig.

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster werd opgeroepen voor een verhoor, dat zij tijdens dit verhoor de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is.

Verzoeksters beweringen dat zij nooit een behoorlijke gelegenheid heeft gehad om haar zaak te verdedigen en dat haar asielaanvraag niet grondig werd onderzocht door de Commissaris-generaal, vinden dan ook geen steun in het administratief dossier.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, dat aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verplichting oplegt zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding, werd derhalve niet geschonden.

De Raad stelt daarnaast vast dat de bestreden beslissing op nauwkeurige wijze aangeeft waarom verzoekster de erkenning als vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Meer bepaald, omdat verzoekster zich ook voor haar vijfde asielaanvraag steunt op dezelfde motieven als haar echtgenoot, sultan ICHIEV, en van laatst genoemde de erkenning van de vluchtelingenstatus en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. De formele motiveringsverplichting, zoals voorgeschreven door de artikelen 57/6 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980, die als doel heeft de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht haar verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852), werd aldus niet geschonden in de bestreden beslissing.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De Raad stelt vast dat verzoekster zich inderdaad ook tijdens haar vijfde asielaanvraag steunt op de problemen van haar echtgenoot.

De Raad stelt vast dat deze problemen ongeloofwaardig werden bevonden tijdens de vorige asielaanvragen, evenals bij arrest met nr. 23.462 van 24 februari 2009 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

In dit arrest werd eveneens bepaald dat dit besluit onvermijdelijk tot het besluit leidt dat ook geen geloof kan worden gehecht aan de verklaring dat de Russische overheden bij hun inval bij verzoekster en haar echtgenoot thuis in april 2004 al hun religieuze boeken hebben doorzocht.

Verzoekster verklaarde aangaande haar beweerde problemen omwille van haar religie bovendien dat *“Mensen hebben ons geconfronteerd met bepaalde feiten maar we kregen geen dreigementen op fysisch vlak”* en dat ze nooit problemen kende met de overheden omwille van haar religie (zie verhoorverslag van 15 oktober 2008, p. 5).

Dit alles in acht genomen, besloot de Commissaris-generaal aldus terecht dat verzoekster niet in aanmerking komt voor de erkenning van de status als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Aangezien verzoeksters asielrelaas ongeloofwaardig is, kan het ook niet als basis dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de voormelde wet van 15 december 1980.

Verzoekster brengt geen overige elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van voormelde wet.

Uit de informatie door de Commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier (meer bepaald het document "Subject Related Briefing, Ingoesjetië, Veiligheidssituatie in Ingoesjetië", stuk 17 administratief dossier) blijkt tenslotte duidelijk dat er in Ingoesjetië geen internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de voormelde wet van 15 december 1980.

De subsidiaire beschermingsstatus wordt verzoekster dan ook niet toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 24 februari 2009 door:

dhr. M. BONTE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
----------------	--

dhr. P. BREYNE,	toegevoegd griffier.
-----------------	----------------------

De griffier,

De voorzitter,

P. BREYNE.

M. BONTE.